

Arrest

nr. 290 060 van 9 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer
(...)"*

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 26.07.2004 diende u onder de naam van A.A., A.M. (...) een asielaanvraag in. Tijdens uw verhoor verklaarde u G., A. (...) te heten. U verklaarde voor de asielinstanties dat u op 25.07.2004 in België aangekomen was.

Op 11.08.2004 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag ontvankelijk.

Op 24.06.2005 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) een 'Beslissing tot weigering van de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling', beslissing u betekend op 30.06.2005.

Op 15.07.2005 diende u bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: VBC) een beroep in tegen de beslissing van het CGVS d.d. 24.06.2005.

Op 07.02.2006 werd er uit uw relatie met E., K. (...) (geboren te A. (...) op (...)1986, van Belgische nationaliteit) te Oostende een dochter geboren, G., D. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 25.10.2006 trad u te Oostende in het huwelijk met E., K. (...).

Op 17.11.2006 diende u een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot van mevrouw E., K. (...)" (bijlage 19) in en werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 17.04.2007 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister. U bent momenteel in het bezit van een F+ kaart geldig tot 12.05.2026.

Op 06.06.2007 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van verkrachting op een meerderjarige en verkrachting met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 18.09.2007 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.04.2008 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden en ontzette u voor een periode van 5 jaar uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting, de verkrachting zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard ook en met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de verkrachting voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamelijke foltering of opsluiting. Feit gepleegd te Antwerpen, tussen 03.04.2007 en 06.04.2007, op niet nader bepaalde datum.

Op 26.12.2008 werd u in de gevangenis van Gent opgesloten uit hoofde van uw veroordeling d.d. 11.04.2008.

Op 09.02.2010 werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 15.07.2005 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U vroeg de voortzetting van de behandeling van uw asielaanvraag binnen de termijn van 60 dagen niet aan nadat u op 17.04.2007 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zodat deze zonder voorwerp werd verklaard.

Van 21.06.2010 tot 19.09.2010 (90 dagen) ontvluchtte u de gevangenis.

Op 13.09.2011 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 10.10.2013 bent u uit de echt gescheiden van E., K. (...), overgeschreven in de registers op 26.06.2014 te Oostende.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2013 tot een geldboete van 50 euro (x6 300 euro) (vervangend rijverbod: 15 dagen) en verlies van recht tot sturen van alle categorieën met praktisch examen gedurende 10 dagen voor intoxicatie aan het stuur.

Op 09.07.2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van brand-ontploffing-opzettelijk-gebouwen-met menselijke aanwezigheid, bij nacht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 08.06.2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke brandstichting van bouwwerken of vervoermiddelen met vermoeden van menselijke aanwezigheid, bij nacht, ten nadele van F.R. (...) en/of B.B. (feit gepleegd in de nacht van 21.06.2021 op 22.06.2021); aan opzettelijke brandstichting van andermans wouden, bossen, schaarhout of vruchten te velde, ten nadele van de stad Antwerpen: een boom (feit gepleegd op 21.06.2021); aan opzettelijke brandstichting van andermans onroerende eigendommen zonder vermoeden van menselijke aanwezigheid, ten nadele van de stad Antwerpen: een ponton/steiger (feit gepleegd op 21.06.2021) en aan opzettelijke brandstichting van andermans roerende goederen, namelijk een tent van onbepaalde waarde (feit gepleegd op 21.06.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.11.2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan bezit, aankoop, vervoer, invoer, telen, aanmaken en vervaardigen van cannabis voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, namelijk cannabis (feit gepleegd op 09.07.2021 in de gevangenis van Antwerpen).

U boet momenteel een gevangenisstraf van 4 jaar uit wegens brandstichting bij nacht en een gevangenisstraf van 3 maanden wegens bezit van cannabis in de gevangenis. U bereikt strafeinde op 05.10.2025. Op 11.04.2008 werd u reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en werd u voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting. Van 21.06.2010 tot 19.09.2010 (90 dagen) ontvluchtte u de gevangenis. Verder werd u op 23.10.2013 door Politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete voor intoxicatie aan het stuur.

Op 05.04.2007 kregen de verbalisanten omstreeks 01u30 telefonisch melding van feiten van seksuele agressie op B.L., die zich nog ter hoogte van het Kempisch dok te Antwerpen bevond, waar de feiten zich afspeelden. Bij aankomst van de politie werden zij aangeklampt door het slachtoffer, dat zwaar geëmotioneerd verhaalde dat zij verkracht werd door een Irakees met de voornaam A. (...) van geboortjaar 1981. U had haar aan het Stuyvenberg ziekenhuis met uw voertuig VW Golf een lift gegeven, en uiteindelijk naar het havengebied gereden, alwaar de feiten gepleegd werden. U zou haar eerst gekust en gestreeld hebben, waarna u haar dwong u met de hand en vervolgens oraal te bevredigen. Toen u aanstalten maakte om volledige seksuele betrekkingen met haar te hebben, kon zij uit het voertuig vluchten, en de politie verwittigen. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van uw slachtoffer. U werd voor deze feiten op 11.04.2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en u werd voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. U was enkel uit op de onmiddellijke bevrediging van uw seksuele driften, die u met gebruik van dwang en licht geweld bekwam, zonder u te bekommeren om de psychische schade die uw handelingen bij uw slachtoffer konden teweeg brengen. Op 21.06.2021 maakte u zich schuldig aan verschillende feiten van opzettelijke brandstichting. U stak opzettelijk een frituur in brand, bij nacht, terwijl u had moeten vermoeden dat zich in deze frituur op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden. Achter het frituur stak u papier en karton in brand waardoor een houten kast en compressor van de koelapparatuur werden beschadigd. Daarnaast stak u ook een boom in brand. Aan de vijver van het Noordkasteel stak u een boom in brand met behulp van een brandversneller waardoor de rond de boom gebouwde steiger (dak en vloerplanken) vuur vatte. Verder stak u een tent met inhoud van een dakloze in brand.

Deze feiten zijn onaanvaardbaar en geven blijk van een minachting ten aanzien van andermans eigendom, alsook van een manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit die door de brandstichtingen in gevaar werd gebracht (en dan vooral deze van de frituuruitbaatster die nog in het frituur — met daarin tal van makkelijk ontvlambare voorwerpen — aanwezig was op het moment van de brandstichting). U gedroeg zich roekeloos en miskende niet enkel de eigendomsrechten van anderen totaal, maar bracht ook het leven van iemand in gevaar door uw onverantwoordelijk handelen. Voor deze feiten werd u op 08.06.2022 (op beroep tegen vonnis d.d. 22.02.2022) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis d.d. 22.02.2022 blijkt: "Forensisch psychiater dokter N.D.V. (...) heeft beklagde in opdracht van de onderzoeksrechter onderzocht. Hij leed volgens de gerechtsdeskundige noch op het ogenblik van

de feiten, noch op het moment van het onderzoek aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden zou hebben teniet gedaan of ernstig zou hebben aangetast. Beklaagde is laaggemiddeld begaafd. Reeds sinds 2004 woont hij in België, maar hij raakte nooit goed geïntegreerd. Zelf gaf hij aan dagelijks cannabis en alcohol te gebruiken. De impulsbeheersing van beklagde is onvoldoende en het gebruik van middelen kan deze nog verslechteren. De rechtbank treedt deze onderbouwde verslaggeving van gerechtsdeskundige bij. Het risico op recidive bij beklagde is hoog, zoals dokter N.D.V. (...) terecht aangeeft in haar verslag".

Op 09.07.2021 werd u naar aanleiding van voorgaande veroordeling onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Bij het binnenbrengen in de gevangenis bleek u 6,2 gram cannabis op zak te hebben. Verdovende middelen en psychotrope stoffen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Feiten van bezit van verdovende middelen in een penitentiaire inrichting getuigen van een normloze ingesteldheid. Het bezit van drugs in de gevangenis vormt bovendien een groot probleem, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar creëert tevens een klimaat van onveiligheid in de gevangenis en zet het samenlevingsmodel in de gevangenis onder druk. Daarenboven wordt door het binnen brengen van drugs in de gevangenis elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling gezet. U werd voor dit feit op 23.11.2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Ingevolge de ernst van de feiten, uw dagelijks drugs- en alcoholgebruik en het gegeven dat het risico op recidive hoog ingeschat wordt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Voorgaande illustreert duidelijk uw gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 05.12.2022 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. De vragenlijst hoorrecht werd samen met de migratiebegeleider ingevuld. U verklaarde dat uw taal het Turks is; dat u Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2004 in België bent; dat u niet in het bezit bent van een paspoort van Irak of België; dat u een F+ kaart van België heeft; dat u een hernia heeft, wat u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de K. (...) te 2060 Antwerpen; dat u officieel gescheiden bent; dat uw moeder H., S.M. (...), geboren op (...)1960 in Oostende woont — (...) en dat uw broer A.R. (...), geboren in 1986 in Merksem woont; dat u een minderjarige dochter heeft in België, G., D. (...), geboren op (...)2006 en dat zij bij haar grootouders woont (uw ex-schoonouders) in Deurne-Noord; dat u telefonisch contact heeft met haar en ze op bezoek komt; dat u niet gehuwd bent en geen duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u tantes, nonkels en neven heeft in Irak; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een opleiding bekister en ijzervlechter heeft gevolgd bij de VDAB in Schoten en een opleiding schilder bij de VDAB in Antwerpen; dat u via interim verschillende jobs had; dat u nadien via OCMW Antwerpen 11 maanden gewerkt heeft als schilder (artikel 60); dat u nadien op de mutualiteit stond wegens hernia; dat u in Irak gewerkt heeft als mechaniker; dat u nog nooit werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u daar geen leven heeft, geen veiligheid en geen werk; dat er daar oorlog is en u in gevaar bent doordat u uw legerdienst niet heeft uitgevoerd.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Van 25.10.2006 tot 10.10.2013 was u gehuwd met E., K. (...) (geboren te Antwerpen op (...)1986, van Belgische nationaliteit). Mevrouw E. (...) komt niet op bezoek in de gevangenis. Uw relatie met mevrouw E. (...) is niet langer van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Uit jullie relatie is een dochter geboren: G., D. (...) (geboren te Oostende op (...)2006, van Belgische nationaliteit). Sinds 04.04.2012 stonden jullie niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. U verklaarde dat uw dochter woonachtig is bij haar grootouders (uw ex-schoonouders). Zij zal op 07.02.2024 meerderjarig zijn. U bereikt strafeinde op 05.10.2025.

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, SS 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, S 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, S 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met diens minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, S 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, S 30). Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, S 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, S 32).

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 05.12.2022 dat uw dochter D. (...) op bezoek komt in de gevangenis en dat u telefonisch contact heeft met haar. D. (...) kwam op 16.10.2021 voor het laatst op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 26.01.2023). U heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk regelmatig telefonisch contact onderhoudt. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw dochter. U toont niet aan of u nog steeds deelt in de beslissingen over haar opvoeding, hoe u -naast de zeldzame bezoeken waarvan het laatste dateert van 16.10.2021 - contact met haar onderhoudt, of er een bezoekregeling is, of u haar regelmatig belt, of u financieel bijdraagt, et cetera. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het belang van uw dochter vergt dat u in België verblijft. U toont niet op afdoende wijze aan dat de relatie met uw dochter op heden nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie met uw dochter op heden nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat volgens artikel 8, tweede lid, van het EVRM een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan wordt wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

U verblijft sinds 09.07.2021 ononderbroken in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw dochter inmiddels aan uw afwezigheid en sporadische contacten met u gewend is. Sinds 04.04.2012 stonden jullie niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Unur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw dochter al dan niet onder begeleiding van een volwassene, u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Zoals eerder vermeld zal zij op 07.02.2024 meerderjarig zijn en u bereikt strafeinde op 05.10.2025. Dat, indien u het contact wenst te heropbouwen, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind

in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, S 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, S 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

U verklaarde dat uw moeder H., S.M.H. (...) (geboren te A. (...) (Irak) op (...)1964, van Belgische nationaliteit sinds 04.05.2011) en uw broer A., R.M.A. (...) (geboren te K. (...) (Irak) op (...)1986, van Belgische nationaliteit sinds 22.03.2017) in België verblijven. Uw moeder en uw broer komen op bezoek in de gevangenis. De relatie tussen moeder en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, 533; eveneens: EHRM 2 juni 2015, KM./Zwitserland, S 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder en/of uw broer. U legt evenmin stukken voor die dergelijke afhankelijkheid bewijzen. U kan contact met hen onderhouden via de bestaande communicatiemiddelen en zij kunnen u bezoeken daar waar u zich vestigt of indien ze dat wensen in een ander land waartoe jullie allen toegang hebben, zij kunnen België vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u desgewenst vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie daar waar u zich vestigt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U zou Irak in de maand juli 2004 verlaten hebben. Op 25.07.2004 kwam u volgen uw verklaringen voor de asielinstanties aan in België en u diende op 26.07.2004 een asielaanvraag in. Op 24.06.2005 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen door het CGVS. Op 17.11.2006 diende u een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot van mevrouw E., K. (...)" (bijlage 19) in en u verkreeg op 17.04.2007 uiteindelijk recht op verblijf in België. U bent momenteel 42 jaar oud.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U werd driemaal veroordeeld: voor verkrachting, voor brandstichting en voor drugsfeiten in de gevangenis. integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Irak een aanpassing van u zal vergen. Er kan aangenomen worden dat u er het grootste deel van uw leven verbleven heeft, u heeft er als mechaniker gewerkt en u spreekt de taal. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. In uw hoorrecht verklaarde u tantes, nonkels en neven te hebben in Irak. U heeft er dus nog familie en mogelijks ook vrienden die u eventueel tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België

ondersteunen bij uw re-integratie in de Irakese samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Mogelijkerwijze kan iemand van uw familie in België u zelfs tijdelijk vergezellen.

Het gegeven dat u in het verleden sporadisch gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Enkel in het begin van uw verblijf in België was u vrij regelmatig tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Tussen november 2008 en maart 2013 werkte u niet en van 12.03.2013 tot 07.04.2014 werkte u bij het OCMW, een tewerkstelling die viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60S7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijke meer. Dit toont reeds een problematische attitude of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod aan. Na 07.04.2014 heeft u geen officiële tewerkstelling meer gehad in België. U verklaarde dat u niet meer kon werken ten gevolge van een hernia. Op 20.10.2022 diende u in de gevangenis een werkaanvraag in. Sinds 15.01.2023 werkt u er op zaterdag en zondag als kapper. Er liggen geen stukken voor dat u in Irak, dan wel elders, geen (aangepaste) job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. U gaf aan dat u in Irak reeds gewerkt heeft als mechaniker.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 05.12.2022 dat u een hernia heeft en hierdoor op de mutualiteit stond. U legt geen medische attesten voor die deze beweringen staven. U houdt geen rekening met het feit dat de Administratie geen toegang heeft tot uw medische gegevens en dat de gevangenisarts gehouden is tot het beroepsgeheim. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Irak beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u. Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Ten overvloede wordt erop gewezen dat onderhavige beslissing enkel een beëindiging van uw recht op verblijf in België inhoudt.

U heeft niet aangetoond dat u of iemand van uw familie dermate ernstige gezondheidsproblemen heeft dat deze onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U verklaarde eveneens in uw hoorrecht dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u daar geen leven heeft, geen veiligheid en geen werk; dat er daar oorlog is en u in gevaar bent doordat u uw legerdienst niet heeft uitgevoerd. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen deze verklaringen in huidige procedure onmogelijk aanvaard worden. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, S 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons.Nerenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, S 11; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond. Voor zover de leefomstandigheden in Irak minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt van vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting vraagt de advocaat van de verzoekende partij uitstel opdat de verzoekende partij aanwezig zou kunnen zijn op de zitting. Hij licht toe dat de verzoekende partij persoonlijk wilde aanwezig

zijn maar dat de gevangenis niet op de hoogte was van de zitting en de verzoekende partij dus niet kon worden overgebracht naar de Raad.

De persoonlijke verschijning van de verzoekende partij met het oog op haar mondelinge toelichting vormt een afwijking op het schriftelijk karakter van de procedure, dat voorgeschreven is door artikel 39/60, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarvan de noodzaak *in casu* niet in het minst concreet wordt aangetoond. De Raad beschikt op basis van de elementen uit het administratief dossier en de procedurestukken over voldoende informatie om de zaak te kunnen beoordelen. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting op geldige wijze is vertegenwoordigd, zoals voorzien in artikel 39/56, derde lid van de Vreemdelingenwet. De raadsman van de verzoekende partij stelt weliswaar dat de verzoekende partij graag aanwezig was geweest, maar verheldert niet waarom, minstens verduidelijkt hij niet wat de verzoekende partij had willen toelichten, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij zou zijn benadeeld doordat zij niet in persoon kan verschijnen.

Op de vraag om uitstel teneinde de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij te bekomen, kan niet worden ingegaan.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste en enig middel toe als volgt:

“Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat (...)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat (...)

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing: (...)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en dit omwille van de volgende redenen:

1.

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke (familiale) situatie van verzoeker.

Zoals verzoeker heeft meegedeeld tijdens zijn hoorrecht heeft verzoeker een Belgische minderjarige dochter, met name G., D. (...).

Hoewel verzoeker reeds geruime tijd uit de echt gescheiden is, heeft hij nog steeds een goed contact met zijn dochter met wie hij wekelijks ook telefonische contacten heeft.

Dit blijkt immers uit de oproepen die verzoeker doet vanuit de gevangenis en kan ook door zijn dochter geattesteerd worden.

Hoewel verwerende partij dit eenvoudigweg kon nagaan, heeft zij hiertoe geen enkel initiatief genomen hoewel dit duidelijk is aangehaald door verzoeker.

Daarnaast stelt verwerende partij dat dit belang ook eenvoudigweg kan uitgeoefend worden wanneer verzoeker in Irak zou verblijven, waarbij zijn dochter hem zou kunnen opzoeken begeleid door een volwassene.

Uiteraard kan niet van een minderjarig kind geëist worden dat zij naar Irak zou terugkeren teneinde met haar vader contact te onderhouden.

Dat Irak een onveilig land is, met name voor (Westerse) meisjes is immers duidelijk en behoeft geen verder betoog zodat zij ook niet met haar moeder naar Irak kan terugkeren.

Verwerende partij diende dan ook rekening te houden met de belangen van het gezin van verzoeker en met name dat tussen hem en zijn minderjarige dochter.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen, wijst verwerende partij naar het strafblad van verzoeker dat zij als ernstig genoeg beschouwt teneinde het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen op basis dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar zou uitmaken.

Hierbij worden door verwerende partij drie zaken aangehaald:

❖ Veroordeling voor verkrachting gepleegd tussen 3 en 6 april 2007.

De feiten waarnaar verwerende partij verwijst, dateren aldus van méér dan 15 jaar geleden zodat deze duidelijk níét gelden als een actuele bedreiging.

❖ Veroordeling voor bezit cannabis gepleegd op 9 juli 2021.

Bij de aanhouding van verzoeker door de politie had hij een gebruikershoeveelheid cannabis op zak. De politie had dit niet in beslag genomen en toen verzoeker arriveerde in de gevangenis, zat dit inderdaad gewoon bij zijn spullen. Het bezit van een gebruikershoeveelheid cannabis, kan uiteraard níét als een actuele en ernstige bedreiging van de staat of de volksgezondheid worden gezien.

❖ Veroordeling voor brandstichting dd. 21 juni 2021.

De feiten worden door verzoeker niet ontkend. Er kan echter bezwaarlijk worden gesproken over een actuele en ernstig gevaar bij een éénmalige veroordeling hieromtrent.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII): (...)

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Verzoeker verblijft reeds sinds 2004 in België en is eigenlijk steeds legaal in België geweest.

Verzoeker zijn gehele sociale leven speelt zich dan ook af in België.

Het gezin én de familie van verzoeker wonen alien in België, verzoeker spreekt de Belgische landstaal, verzoeker zijn sociale en culturele leven speelt zich af in België.

Daarnaast gaat verwerende partij ook niet in op het gegeven dat verzoeker (en zijn gezin) ernstig risico lopen in Irak, gelet op de volatiele situatie daar.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 13 februari 2013 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat verzoeker reeds geruime tijd geleden zich bekeerd heeft tot het Christendom.

Verzoeker is reeds lange tijd bekeerd en heeft dit ook stééds duidelijk meegedeeld zowel tijdens het strafdossier als tijdens het gehoor door DVZ (stukken 3 en 4).

Verzoeker leest de Bijbel, is gedoopt,... en heeft ook een tatoeage zelfs omtrent zijn christelijk geloof laten aanbrengen.

Hoewel dit duidelijk zichtbaar is en ook duidelijk aangegeven is, gaat verwerende partij nergens in op het geloof van verzoeker hoewel dit uiteraard een belangrijk gegeven is.

Dit is immers problematisch daar er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak:

"Al sinds de eerste eeuw wonen er christenen in het gebied dat nu Irak heet. Ten tijde van Saddam Hoessein leefden er in Irak ongeveer 1,4 miljoen christenen. Intussen heeft ongeveer tweederde van hen het land verlaten. Van de resterende 400.000 zitten er 100.000 als ontheemden opgesloten in getto's in de Ninevévlakte. De christenen worden opgejaagd door groeperingen van militante moslims. Steeds vaker is er sprake van (dodelijke) aanslagen op christenen. Een ware exodus is het gevolg. Velen, ook moslims, vrezen dat er straks geen christenen meer in Irak zijn.

Volgens Vincent Van Vossel, een Vlaamse pater die meer dan 40 jaar in Irak woont, verkeren de christenen in Irak in groot gevaar omdat zij zo'n kleine minderheid zijn, zonder enige verdediging en verweer. Zij worden koudweg afgemaakt, of ze moeten een onmogelijke som geld ophoesten als losgeld voor gegijzelde christenen, of ze moeten moslim worden en hun dochters laten huwen met moslims. En verdreven worden zij uiteindelijk toch, want iedere priester of christen op straat is een doelwit voor marteling en moord. "

(Thomas KULeuven, Christenen in Irak, <https://www.kuleuven.be/thomas/page-christenenin-irak/#23201>)

"In Syrië en Irak is de "kalifaatmentaliteit" van IS overgenomen door delen van de lokale bevolking. Dat, gecombineerd met onder meer grote armoede, leidt ertoe dat christenen blijven emigreren, aldus KiN. Op dit moment wonen er in Irak nog ten hoogste 150.000 christenen, stelt de hulporganisatie; volgens sommige schattingen is hun aantal zelfs al onder de 120.000 gedaald. Voor de Amerikaanse inval in 2003 waren er dat nog anderhalf miljoen. "

(KN, Situatie christenen Syrië en Irak blijft-precair, 2019, <https://www.kn.nl/nieuws/situatiechristenen-syrie-en-irak-blijft-precair/>)

"Het aantal christenen in Irak is in de afgelopen twintig jaar gedaald van anderhalf miljoen naar zo'n 175.000. "We verliezen onze kracht, het is zoiets verdrietigs. " Christenen worden in Irak dusdanig vervolgd dat veel van hen naar het buitenland vertrekken. "Het is zo moeilijk uit te leggen, ik kan iemand niet laten begrijpen wat vervolging precies is. Je bent overgeleverd aan de dood. " "

(Groot Nieuws Radio, Priester Behnam Benoka ging terug naar Irak: "Het Christendom verdwijnt in hoog tempo ", <https://www.grootnieuwsradio.nl/getuigenis/priester-behnambenoka-ging-terug-naar-irak-het-christendom-verdwijnt-in-hoog-tempo/>)

"Christenen in Irak worden met uitsterven bedreigd door het niet aflatend geweld van extremistische moslims. De aartsbisschop van Irbil, de hoofdstad van Iraaks Kurdistan, beschuldigt de Britse christelijke leiders voor het uitblijven van kritiek. Hij stelt dat ze bang zijn om als islamofob te worden afgeschilderd. "

(HLN, De uitroeiing nadert voor Iraakse christenen, 2019, <https://www.hln.be/islam/deuitroeiing-nadert-voor-iraakse-christenen~ab902ea7/>)

"In het door de Verenigde Staten 'bevrijde' Irak zijn de levensomstandigheden van de christenen al niet veel beter. In steden als Bagdad en Mosul - het Bijbelse Nineve worden christelijke wijken al jaren door extremistische moslims en gewelddadige bendes 'gezuiverd'.

In Mosul, dat ooit om zijn multiculturele verscheidenheid bekendstond, vonden de afgelopen maanden geregeld bomaanslagen tegen kerken plaats, met dodelijke slachtoffers tot gevolg.

Op straat werden christenmeisjes met zoutzuur belaagd omdat ze zich opmaakten of geen hoofddoek droegen.

Ook elders in Irak sterven vrijwel dagelijks mensen van verschillende etnische afkomst en religieuze gezindte door bomaanslagen en/of schietpartijen. Die onveiligheid heeft tot gevolg dat de uittocht van de christelijke minderheid in Irak onverminderd aanhoudt. Voor de val van Saddam Hoessein in 2003 leefden er in Irak 1,25 miljoen christenen, nu wordt hun aantal op minder dan 500.000 geschat. Elke dag verlaten zowat tien christelijke gezinnen het land.

De Irakese kerkleiders betreuren hun ver trek, maar tonen er begrip voor. Ze kunnen moeilijk anders in een land waar er voor christenen geen vrede, geen werk, geen respect en geen hoop is. "

(Kerk&Leven, Christenvervolging laat Westerse Wereld onberoerd, <https://www.kcrkenleven.be/uitgave/1005/artikel/christenvervolging-laat-westerse-wereldonberoerd>)

Het is duidelijk dat de situatie in Irak voor Christenen zeer onveilig is en zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid.

Hoewel dit duidelijk geweten is, heeft verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar gedaan.

De miskenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hem geen artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bekend is. Gelet op de toelichting bij de voormelde bepaling in de uiteenzetting van het middel, is het duidelijk dat de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenen van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Betreffende de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader heeft uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlelen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele

en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van dezelfde wet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bij een beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de verwerende partij overweegt een verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet garandeert derhalve dat de grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.6. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij naar haar strafblad verwijst om haar verblijfsrecht te beëindigen op basis van het feit dat zij een actueel en ernstig gevaar zou zijn, dat hierbij door de verwerende partij drie zaken worden aangehaald, met name een veroordeling voor verkrachting tussen 3 en 6 april 2007, een veroordeling voor het bezit van cannabis gepleegd op 9 juli 2021 en een veroordeling voor brandstichting op datum van 21 juni 2021, dat wat de eerste veroordeling betreft, het feiten zijn die dateren van meer dan vijftien jaar geleden zodat deze duidelijk niet gelden als een actuele bedreiging, dat wat de tweede veroordeling betreft, zij bij de aanhouding door de politie een gebruikershoeveelheid cannabis op zak had, dat de politie dit niet in beslag had genomen en dit toen zij in de gevangenis arriveerde inderdaad gewoon bij haar spullen zat, dat het bezit van een gebruikershoeveelheid cannabis uiteraard niet als een actuele en ernstige bedreiging van de staat of de volksgezondheid kan worden gezien en dat wat de derde veroordeling betreft, de feiten door haar niet worden ontkend, dat er echter bezwaarlijk kan gesproken worden over een actueel en ernstig gevaar bij een éénmalige veroordeling hieromtrent, dat enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving ontbreekt.

3.7. In de bestreden beslissing wordt besloten dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van haar verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten. De verwerende partij baseert zich voor dit besluit op concrete vaststellingen, die in de bestreden beslissing worden uiteengezet als volgt:

“Op 06.06.2007 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van verkrachting op een meerderjarige en verkrachting met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 18.09.2007 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.04.2008 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden en ontzette u voor een periode van 5 jaar uit de rechten vermeld in artikel 31 , eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting, de verkrachting zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard ook en met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de verkrachting voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamenlijke foltering of opsluiting. Feit gepleegd te Antwerpen, tussen 03.04.2007 en 06.04.2007, op niet nader bepaalde datum.

Op 26.12.2008 werd u in de gevangenis van Gent opgesloten uit hoofde van uw veroordeling d.d. 1 1.04.2008.

Op 09.02.2010 werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 15.07.2005 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U vroeg de voortzetting van de behandeling van uw asielaanvraag binnen de termijn van 60 dagen niet aan nadat u op 17.04.2007 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zodat deze zonder voorwerp werd verklaard.

Van 21.06.2010 tot 19.09.2010 (90 dagen) ontvluchtte u de gevangenis.

Op 13.09.201 1 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 10.10 2013 bent u uit de echt gescheiden van E., K. (...), overgeschreven in de registers op 26.06.2014 te Oostende.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2013 tot een geldboete van 50 euro (x6 300 euro) (vervangend rijverbod: 15 dagen) en verlies van recht tot sturen van alle categorieën met praktisch examen gedurende 10 dagen voor intoxicatie aan het stuur.

Op 09.07.2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van brand-ontploffing-opzettelijk-gebouwen-met menselijke aanwezigheid, bij nacht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 08.06.2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke brandstichting van bouwwerken of vervoermiddelen met vermoeden van menselijke aanwezigheid, bij nacht, ten nadele van F.R. (...) en/of B.B. (feit gepleegd in de nacht van 21.06.2021 op 22.06.2021); aan opzettelijke brandstichting van andermans wouden, bossen, schaarhout of vruchten te velde, ten nadele van de stad Antwerpen: een boom (feit gepleegd op 21.06.2021); aan opzettelijke brandstichting van andermans onroerende eigendommen zonder vermoeden van menselijke aanwezigheid, ten nadele van de stad Antwerpen: een ponton/steiger (feit gepleegd op 21.06.2021) en aan opzettelijke brandstichting van andermans roerende goederen, namelijk een tent van onbepaalde waarde (feit gepleegd op 21.06.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.11.2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan bezit, aankoop, vervoer, invoer, telen, aanmaken en vervaardigen van cannabis voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een

onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, namelijk cannabis (feit gepleegd op 09.07.2021 in de gevangenis van Antwerpen).

U boet momenteel een gevangenisstraf van 4 jaar uit wegens brandstichting bij nacht en een gevangenisstraf van 3 maanden wegens bezit van cannabis in de gevangenis. U bereikt strafeinde op 05.10.2025. Op 11.04.2008 werd u reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en werd u voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting. Van 21.06.2010 tot 19.09.2010 (90 dagen) ontvluchtte u de gevangenis. Verder werd u op 23.10.2013 door Politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete voor intoxicatie aan het stuur.

Op 05.04.2007 kregen de verbalisanten omstreeks 01 u30 telefonisch melding van feiten van seksuele agressie op BL., die zich nog ter hoogte van het Kempisch dok te Antwerpen bevond, waar de feiten zich afspeelden. Bij aankomst van de politie werden zij aangeklampt door het slachtoffer, dat zwaar geëmotioneerd verhaalde dat zij verkracht werd door een Irakees met de voornaam A. (...) van geboortjaar 1981. U had haar aan het Stuyvenberg ziekenhuis met uw voertuig VW Golf een lift gegeven, en uiteindelijk naar het havengebied gereden, alwaar de feiten gepleegd werden. U zou haar eerst gekust en gestreeld hebben, waarna u haar dwong u met de hand en vervolgens oraal te bevredigen. Toen u aanstalten maakte om volledige seksuele betrekkingen met haar te hebben, kon zij uit het voertuig vluchten, en de politie verwittigen. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van uw slachtoffer. U werd voor deze feiten op 11.04.2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en u werd voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. U was enkel uit op de onmiddellijke bevrediging van uw seksuele driften, die u met gebruik van dwang en licht geweld bekwam, zonder u te bekommeren om de psychische schade die uw handelingen bij uw slachtoffer konden teweeg brengen. Op 21.06.2021 maakte u zich schuldig aan verschillende feiten van opzettelijke brandstichting. U stak opzettelijk een frituur in brand, bij nacht, terwijl u had moeten vermoeden dat zich in deze frituur op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden. Achter het frituur stak u papier en karton in brand waardoor een houten kast en compressor van de koelapparatuur werden beschadigd. Daarnaast stak u ook een boom in brand. Aan de vijver van het Noordkasteel stak u een boom in brand met behulp van een brandversneller waardoor de rond de boom gebouwde steiger (dak en vloerplanken) vuur vatte. Verder stak u een tent met inhoud van een dakloze in brand.

Deze feiten zijn onaanvaardbaar en geven blijk van een minachting ten aanzien van andermans eigendom, alsook van een manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit die door de brandstichtingen in gevaar werd gebracht (en dan vooral deze van de frituuruitbaatster die nog in het frituur — met daarin tal van makkelijk ontvlambare voorwerpen — aanwezig was op het moment van de brandstichting). U gedroeg zich roekeloos en miskende niet enkel de eigendomsrechten van anderen totaal, maar bracht ook het leven van iemand in gevaar door uw onverantwoordelijk handelen. Voor deze feiten werd u op 08.06.2022 (op beroep tegen vonnis d.d. 22.02.2022) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis d.d. 22.02.2022 blijkt: "Forensisch psychiater dokter N.D.V. (...) heeft beklaagde in opdracht van de onderzoeksrechter onderzocht. Hij leed volgens de gerechtsdeskundige noch op het ogenblik van de feiten, noch op het moment van het onderzoek aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden zou hebben teniet gedaan of ernstig zou hebben aangetast. Beklaagde is laaggemiddeld begaafd. Reeds sinds 2004 woont hij in België, maar hij raakte nooit goed geïntegreerd. Zelf gaf hij aan dagelijks cannabis en alcohol te gebruiken. De impulsbeheersing van beklaagde is onvoldoende en het gebruik van middelen kan deze nog verslechteren. De rechtbank treedt deze onderbouwde verslaggeving van gerechtsdeskundige bij. Het risico op recidive bij beklaagde is hoog, zoals dokter N.D.V. (...) terecht aangeeft in haar verslag".

Op 09.07.2021 werd u naar aanleiding van voorgaande veroordeling onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Bij het binnenbrengen in de gevangenis bleek u 6,2 gram cannabis op zak te hebben. Verdovende middelen en psychotrope stoffen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Feiten van bezit van verdovende middelen in een penitentiaire inrichting getuigen van een normloze ingesteldheid. Het bezit van drugs in de gevangenis vormt bovendien een groot probleem, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar creëert tevens een klimaat van onveiligheid in de gevangenis en zet het samenlevingsmodel in de gevangenis onder druk. Daarenboven wordt door het binnen brengen van drugs

in de gevangenis elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling gezet. U werd voor dit feit op 23.11.2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Ingevolge de ernst van de feiten, uw dagelijks drugs- en alcoholgebruik en het gegeven dat het risico op recidive hoog ingeschat wordt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Voorgaande illustreert duidelijk uw gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van straffbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen."

3.8. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij naar haar strafblad wijst dat zij als ernstig genoeg beschouwt om haar verblijfsrecht te beëindigen. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het oordeel dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en dat de motieven zich niet beperken tot een verwijzing naar het strafblad van de verzoekende partij. Immers wordt niet enkel verwezen naar de veroordelingen van de verzoekende partij voor feiten van (i) verkrachting voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamelijke foltering, (ii) intoxicatie aan het stuur, (iii) opzettelijke brandstichting van bouwwerken of vervoermiddelen met vermoeden van menselijke aanwezigheid bij nacht, opzettelijke brandstichting van andermans wouden, bossen, schaarhout of vruchten te velde, opzettelijke brandstichting van andermans onroerende eigendommen zonder vermoeden van menselijke aanwezigheid en opzettelijke brandstichting van andermans roerende goederen, en (iv) bezit, aankoop, vervoer, invoer, telen, aanmaken en vervaardigen van cannabis voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, en de bijhorende strafmaten, doch ook naar de omstandigheden van de feiten. Wat voornoemde verkrachting (i) betreft, licht de verwerende partij de concrete, feitelijke omstandigheden toe en stelt zij verder dat de feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer, dat de verzoekende partij enkel uit was op de onmiddellijke bevrediging van haar seksuele driften die zij met gebruik van dwang en licht geweld bekam zonder haar te bekommeren om de psychische schade die haar handelingen bij haar slachtoffer teweeg konden brengen. Ook wat de verschillende feiten van opzettelijke brandstichting (iii) betreft, licht de verwerende partij de concrete, feitelijke omstandigheden toe en motiveert zij verder dat de feiten onaanvaardbaar zijn en blijken geven van een minachting ten aanzien van andermans eigendom, alsook van een manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit die door de brandstichtingen in gevaar werd gebracht en dan vooral deze van de frituuruitbaatsster die nog in het frituur – met daarin tal van makkelijk ontvlambare voorwerpen – aanwezig was op het moment van de brandstichting, dat de verzoekende partij zich roekeloos gedroeg en niet enkel de eigendomsrechten van anderen totaal miskende, maar ook het leven van iemand in gevaar bracht door haar onverantwoordelijk handelen. Wat het bezit van cannabis in de gevangenis (iv) betreft, motiveert de verwerende partij tevens dat verdovende middelen en psychotrope stoffen onmiskenbaar reële gevaren inhouden voor de volksgezondheid en tot maatschappelijke overlast leiden, dat feiten van bezit van verdovende middelen in een penitentiaire inrichting getuigen van een normloze ingesteldheid, dat het bezit van drugs in de gevangenis bovendien een groot probleem vormt, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar tevens een klimaat van onveiligheid creëert in de gevangenis en het samenlevingsmodel in de gevangenis onder druk zet, dat daarenboven door het binnen brengen van drugs in de gevangenis elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling wordt gezet. Eveneens wordt gewezen op de strafmaat alsook op het gedrag van de verzoekende partij waarbij specifiek wordt gemotiveerd uit het vonnis van 22 februari 2022 waaruit blijkt dat de verzoekende partij zelf toegaf dagelijks cannabis en alcohol te gebruiken, dat de impulsbeheersing van de verzoekende partij onvoldoende is en het gebruik van middelen deze nog kan verslechteren en dat het risico op recidive bij de beklaagde hoog is.

De verwerende partij besluit dat ingevolge de ernst van de feiten, haar dagelijks drugs- en alcoholgebruik en het gegeven dat het risico op recidive hoog wordt ingeschat, de verzoekende partij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat het

niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat het voorgaande duidelijk haar gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden illustreert en dat uit haar persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

3.9. Betreffende de veroordeling voor bezit van cannabis, betoogt de verzoekende partij dat zij bij haar aanhouding door de politie een gebruikershoeveelheid cannabis op zak had, dat de politie dit niet in beslag genomen heeft en dat, toen zij in de gevangenis aankwam, dit inderdaad gewoon bij haar spullen zat. Echter betwist zij niet dat zij veroordeeld werd door het Hof van Beroep in Antwerpen op 23 november 2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie maanden daar zij zich schuldig had gemaakt aan bezit, aankoop, vervoer, invoer, telen, aanmaken en vervaardigen van cannabis voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire instelling, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, feit gepleegd op 9 juli 2021 in de gevangenis van Antwerpen. Zij voert met haar betoog dan ook in wezen kritiek op de door het Hof van Beroep van Antwerpen uitgesproken veroordeling.

Waar de verzoekende partij stelt dat het bezit van een gebruikshoeveelheid cannabis uiteraard niet gezien kan worden als een actuele en ernstige bedreiging van de staat of de volksgezondheid, blijkt zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verdovende middelen en psychotrope stoffen onmiskenbaar reële gevaren inhouden voor de volksgezondheid en tot maatschappelijke overlast leiden, dat feiten van bezit van verdovende middelen in een penitentiaire inrichting getuigen van een normloze ingesteldheid, dat het bezit van drugs in de gevangenis bovendien een groot probleem vormt, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar tevens een klimaat van onveiligheid creëert in de gevangenis en het samenlevingsmodel in de gevangenis onder druk zet en dat daarenboven door het binnenbrengen van drugs in de gevangenis elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling wordt gezet, doch slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij gaat er met haar betoog tevens aan voorbij dat de ernst en actualiteit van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet alleen wordt afgeleid uit de ernst van de feiten van bezit van een gebruikershoeveelheid cannabis bij het binnenbrengen in de gevangenis, maar ook uit de ernst van de andere door haar gepleegde feiten waarvoor zij veroordelingen opliep in 2008 en in juni 2022, uit het dagelijks drugs- en alcoholgebruik, uit het gegeven dat het risico op recidive hoog wordt ingeschat, uit het gebrek aan normbesef en uit haar immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, zodat haar betoog ook in die zin niet dienstig is.

De verzoekende partij stelt dat de feiten van verkrachting waarnaar de verwerende partij verwijst dateren van meer dan vijftien jaar geleden zodat deze duidelijk niet gelden als actuele bedreiging en dat de feiten van brandstichting door haar niet worden ontkend maar dat er bezwaarlijk kan worden gesproken over een actueel en ernstig gevaar bij een éénmalige veroordeling hieromtrent. De Raad herhaalt dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de ernst van de feiten in overweging heeft genomen bij het beoordelen van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eveneens heeft de verwerende partij in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij gewezen op het dagelijks drugs- en alcoholgebruik, het gegeven dat het risico op recidive hoog wordt ingeschat, het gebrek aan normbesef, de immorele ingesteldheid van de verzoekende partij en de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De verwerende partij heeft aldus in haar beslissing een inschatting gemaakt van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat de feiten van verkrachting dateren van meer dan vijftien jaar geleden zodat deze duidelijk niet gelden als actuele bedreiging, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij de ernst van deze feiten, die door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet

worden betwist, mee in overweging heeft genomen in haar onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij motiveert immers uitdrukkelijk dat de feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer, dat de verzoekende partij enkel uit was op de onmiddellijke bevrediging van haar seksuele driften, die zij met gebruik van dwang en licht geweld bekwam, zonder zich te bekommeren om de psychische schade die haar handelingen bij haar slachtoffer konden teweegbrengen. De Raad herhaalt dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen zodat de verzoekende partij, door louter te stellen dat de feiten dateren van meer dan vijftien jaar geleden, niet aannemelijk maakt dat zij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien, en zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, beging zij later ook nog verschillende misdrijven. De verzoekende partij meent dat er bezwaarlijk kan worden gesproken over een actueel en ernstig gevaar bij een éénmalige veroordeling voor brandstichting, doch gaat er aldus ook hier aan voorbij dat zij verschillende malen veroordeeld werd. Bovendien maakt zij niet concreet aannemelijk dat geen actueel en ernstig gevaar zou kunnen vastgesteld worden bij een éénmalige veroordeling voor brandstichting. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing de ernstige feitelijkeheden worden toegelicht, met name dat de verzoekende partij opzettelijk een frituur in brand stak, bij nacht, terwijl zij had moeten vermoeden dat zich in deze frituur op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden, dat zij achter het frituur papier en karton in brand stak waardoor een houten kast en compressor van de koelapparatuur werden beschadigd, dat zij daarnaast een boom in brand stak, dat zij aan de vijver van het Noordkasteel een boom in brand stak met behulp van een brandversneller waardoor de rond de boom gebouwde steiger (dak en vloerplanken) vuur vatte en dat zij verder een tent met inhoud van een dakloze in brand stak. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij om te besluiten tot een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, betreffende de brandstichting, niet enkel heeft gewezen op de veroordeling, doch heeft vastgesteld betreffende het gedrag van de verzoekende partij dat deze feiten onaanvaardbaar zijn en blijken geven van een minachting ten aanzien van andermans eigendom, alsook van een manifeste afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit die door de brandstichtingen in gevaar werd gebracht (en dan vooral deze van de frituuruitbaatster die nog in het frituur – met daarin tal van makkelijk ontvlambare voorwerpen – aanwezig was op het moment van de brandstichting), dat zij zich roekeloos gedroeg en niet enkel de eigendomsrechten van anderen totaal miskende maar ook het leven van iemand in gevaar bracht door haar onverantwoordelijk handelen, motieven die de verzoekende partij geenszins betwist. De Raad merkt verder op dat de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, *in casu* niet alleen wordt afgeleid uit een éénmalige veroordeling voor brandstichting maar uit, het weze herhaald, de ernst van de verschillende feiten waarvoor zij verschillende veroordelingen opliep, het dagelijks drugs- en alcoholgebruik, het gegeven dat het risico op recidive hoog wordt ingeschat, het gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De verzoekende partij toont niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van het geheel van vernoemde elementen te besluiten dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving ontbreekt, minstens slaagt zij er niet in dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift aannemelijk te maken.

3.10. De verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar hoorrecht heeft meegedeeld dat zij een Belgische minderjarige dochter heeft, met name G., D., dat haar gezin en familie allen in België wonen en wijst verder op het bestaan van een privéleven.

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.12. In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"Van 25.10.2006 tot 10.10.2013 was u gehuwd met E., K. (...) (geboren te Antwerpen op (...) 1986, van Belgische nationaliteit). Mevrouw E. (...) komt niet op bezoek in de gevangenis. Uw relatie met mevrouw E. (...) is niet langer van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Uit jullie relatie is een dochter geboren: G., D. (...) (geboren te Oostende op (...) 2006, van Belgische nationaliteit). Sinds 04.04.2012 stonden jullie niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. U verklaarde dat uw dochter woonachtig is bij haar grootouders (uw ex-schoonouders). Zij zal op 07.02.2024 meerderjarig zijn. U bereikt strafeinde op 05.10.2025.

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, SS 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, S 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, S 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met diens minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren

(EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, S 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, S 30). Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, S 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, S 32).

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 05.12.2022 dat uw dochter D. (...) op bezoek komt in de gevangenis en dat u telefonisch contact heeft met haar. D. (...) kwam op 16.10.2021 voor het laatst op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 26.01.2023). U heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk regelmatig telefonisch contact onderhoudt. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw dochter. U toont niet aan of u nog steeds deelt in de beslissingen over haar opvoeding, hoe u -naast de zeldzame bezoeken waarvan het laatste dateert van 16.10.2021 - contact met haar onderhoudt, of er een bezoekregeling is, of u haar regelmatig belt, of u financieel bijdraagt, et cetera. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het belang van uw dochter vergt dat u in België verblijft. U toont niet op afdoende wijze aan dat de relatie met uw dochter op heden nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie met uw dochter op heden nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat volgens artikel 8, tweede lid, van het EVRM een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan wordt wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

U verblijft sinds 09.07.2021 ononderbroken in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw dochter inmiddels aan uw afwezigheid en sporadische contacten met u gewend is. Sinds 04.04.2012 stonden jullie niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Unur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw dochter al dan niet onder begeleiding van een volwassene, u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Zoals eerder vermeld zal zij op 07.02.2024 meerderjarig zijn en u bereikt strafeinde op 05.10.2025. Dat, indien u het contact wenst te heropbouwen, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, S 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, S 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

U verklaarde dat uw moeder H., S.M.H. (...) (geboren te A. (...) (Irak) op (...)1964, van Belgische nationaliteit sinds 04.05.2011) en uw broer A., R.M.A. (...) (geboren te K. (...) (Irak) op (...)1986, van Belgische nationaliteit sinds 22.03.2017) in België verblijven. Uw moeder en uw broer komen op bezoek in de gevangenis. De relatie tussen moeder en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, 533; eveneens: EHRM 2 juni 2015, KM./Zwitserland, S 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder en/of uw broer. U legt evenmin stukken voor die dergelijke afhankelijkheid bewijzen. U kan contact met hen onderhouden via de bestaande communicatiemiddelen en zij kunnen u bezoeken daar waar u zich vestigt of indien ze dat wensen in een ander land waartoe jullie allen toegang hebben, zij kunnen

België vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u desgewenst vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie daar waar u zich vestigt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U zou Irak in de maand juli 2004 verlaten hebben. Op 25.07.2004 kwam u volgen uw verklaringen voor de asielinstanties aan in België en u diende op 26.07.2004 een asielaanvraag in. Op 24.06.2005 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen door het CGVS. Op 17.11.2006 diende u een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot van mevrouw E., K. (...)" (bijlage 19) in en u verkreeg op 17.04.2007 uiteindelijk recht op verblijf in België. U bent momenteel 42 jaar oud.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U werd driemaal veroordeeld: voor verkrachting, voor brandstichting en voor drugsfeiten in de gevangenis. integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Irak een aanpassing van u zal vergen. Er kan aangenomen worden dat u er het grootste deel van uw leven verbleven heeft, u heeft er als mechaniker gewerkt en u spreekt de taal. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. In uw hoorrecht verklaarde u tantes, nonkels en neven te hebben in Irak. U heeft er dus nog familie en mogelijks ook vrienden die u eventueel tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Irakese samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Mogelijkerwijze kan iemand van uw familie in België u zelfs tijdelijk vergezellen.

Het gegeven dat u in het verleden sporadisch gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Enkel in het begin van uw verblijf in België was u vrij regelmatig tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Tussen november 2008 en maart 2013 werkte u niet en van 12.03.2013 tot 07.04.2014 werkte u bij het OCMW, een tewerkstelling die viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60S7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijke meer. Dit toont reeds een problematische attitude of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod aan. Na 07.04.2014 heeft u geen officiële tewerkstelling meer gehad in België. U verklaarde dat u niet meer kon werken ten gevolge van een hernia. Op 20.10.2022 diende u in de gevangenis een werkaanvraag in. Sinds 15.01.2023 werkt u er op zaterdag en zondag als kapper. Er liggen geen stukken voor dat u in Irak, dan wel elders, geen (aangepaste) job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. U gaf aan dat u in Irak reeds gewerkt heeft als mechaniker.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

3.13. Hoewel uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige dochter G., D. betwist, is zij alsnog overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij, met name waar zij stelt dat hoewel zij reeds geruime tijd uit de echt gescheiden is, zij nog steeds een goed contact met haar dochter heeft met wie zij wekelijks ook telefonische contacten heeft, dat dit immers blijkt uit de oproepen die zij doet vanuit de gevangenis en ook door haar dochter geattesteerd kan worden, dat hoewel de verwerende partij dit eenvoudigweg kon nagaan, zij hiertoe geen enkel initiatief heeft genomen hoewel dit duidelijk door haar is aangehaald, en dat erop gericht is om het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar minderjarige dochter G., D. aannemelijk te maken is, gelet op de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging, dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt verder dat haar gezin en familie allen in België wonen, maar laat na concreet toe te lichten wie haar familie- en gezinsleden, anders dan haar minderjarige dochter D.G., zijn zodat zij geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met hen aannemelijk maakt. Evenmin weerlegt zij, door louter te wijzen op haar gezin en familie in België, de motieven die betrekking hebben op de aanwezigheid van haar moeder en broer in België, waar enerzijds gewezen wordt op het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt en anderzijds overgegaan wordt tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij reeds sinds 2004 en eigenlijk steeds legaal in België is geweest, dat zij de Belgische landstaal spreekt, dat haar sociaal en cultureel leven zich dan ook in België afspeelt, lijkt zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te willen maken. De Raad kan slechts vaststellen dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet betwist en is overgegaan tot een belangenafweging. Door louter te wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

3.14. Betreffende de gemaakte belangenafweging stelt de verzoekende partij dat van een minderjarig kind uiteraard niet geëist kan worden dat zij naar Irak zou terugkeren teneinde met haar vader contact te onderhouden, dat Irak een onveilig land is, met name voor (Westerse) meisjes, immers duidelijk is en geen verder betoog behoeft zodat zij ook niet met haar moeder naar Irak kan terugkeren, dat de verwerende partij dan ook rekening diende te houden met de belangen van haar gezin, met name dat tussen haar en haar minderjarige dochter en dat de verwerende partij niet ingaat op het gegeven dat zij en haar gezin een ernstig risico lopen in Irak, gelet op de volatiele situatie daar.

3.15. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak

van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.16. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.17. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in België doch heeft gesteld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die zij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die zij eventueel zou kunnen doen gelden, dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die de verzoekende partij kan doen gelden. De verzoekende partij maakt met haar betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven en de gevoerde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij stelt dat van een minderjarig kind uiteraard niet geëist kan worden dat zij naar Irak zou terugkeren teneinde met haar vader contact te onderhouden. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat dit geenszins van haar minderjarige dochter wordt geëist. Er wordt in de bestreden beslissing immers slechts gesteld dat niet blijkt dat haar dochter, al dan niet onder begeleiding van een volwassene, haar niet zou kunnen opzoeken daar waar zij zich zal vestigen. Door louter voor te houden dat Irak een onveilig land is voor Westerse meisjes en dit geen verder betoog behoeft, dat zij en haar gezin een ernstig risico lopen in Irak, gelet op de volatiele situatie daar, maakt de verzoekende partij dit bovendien geenszins concreet aannemelijk, minstens toont zij met dit betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat niet blijkt dat haar dochter al dan niet onder begeleiding van een volwassene haar niet zou kunnen opzoeken daar waar zij zich zal vestigen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bezoeken door haar dochter aan haar in Irak niet mogelijk zouden zijn.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij geenszins de overwegingen in de belangenafweging in het kader van het aangevoerde gezinsleven met haar minderjarige dochter dat zij sinds 9 juli 2021 ononderbroken in de gevangenis verblijft, dat het niet onredelijk is aan te nemen dat haar dochter inmiddels aan haar afwezigheid en sporadische contacten met de verzoekende partij gewend is, dat sinds 4 juli 2012 de verzoekende partij en haar dochter niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven

staan, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, dat uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar de verzoekende partij zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met haar persoonlijke, familiale situatie noch dat artikel 8 van het EVRM in deze veel zwaarder doorweegt.

3.18. De verzoekende partij betoogt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de in de rechtspraak van het EHRM bepaalde criteria, dat de verwerende partij verscheidende van de criteria niet uitdrukkelijk vermeldt noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, doch laat na toe te lichten met welk criterium en/of met welke relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk criterium of relevante elementen zij nagelaten heeft te motiveren bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven en bij het doorvoeren van de belangenafweging.

3.19. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.20. Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom, dat zij dit ook steeds duidelijk heeft meegedeeld, zowel tijdens het strafdossier als tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij de bijbel leest, gedoopt is... en ook zelfs een tatoeage omtrent haar christelijk geloof heeft laten aanbrengen, dat hoewel dit duidelijk zichtbaar is en ook duidelijk aangegeven is, de verwerende partij nergens ingaat op haar geloof hoewel dit uiteraard een belangrijk gegeven is, dat dit immers problematisch is daar er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak, dat het duidelijk is dat de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en dat zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid, dat hoewel dit duidelijk geweten is, de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar gedaan heeft. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende online artikelen ter ondersteuning van de stelling dat er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak.

3.21. De Raad merkt vooreerst op dat in het administratief dossier een ingevuld en door de verzoekende partij ondertekend document, dat een "vragenlijst" bevat, van 5 december 2022 te vinden is, waarin, op de eerste pagina, door de verwerende partij wordt toegelicht dat de mogelijkheid bestaat dat het recht op verblijf van de verzoekende partij wordt ingetrokken en dat men haar de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegt, dat deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat het beëindigen van het verblijf en de duur van het inreisverbod afhangt van haar persoonlijke situatie, dat het dus in haar belang is om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst in te vullen. Vraag 16 van deze vragenlijst luidt als volgt: *"Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?"* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vraag heeft beantwoord als volgt: *"Ik heb geen leven daar, geen veiligheid, geen werk. Er is oorlog. Ik ben in gevaar doordat ik mijn legerdienst niet heb uitgevoerd."* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat zij tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft meegedeeld dat zij zich reeds geruime tijd geleden bekeerd heeft tot het Christendom noch wees zij tijdens haar gehoor op de ernstige vervolging van christenen in Irak. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat *"de situatie in Irak voor Christenen zeer onveilig is en zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid."*

3.22. Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij zich reeds geruime tijd geleden heeft bekeerd tot het Christendom, dat er sprake is van ernstige vervolging van christenen in Irak, dat het duidelijk is dat de situatie in Irak voor christenen zeer onveilig is en dat zij een ernstig risico lopen op vervolging, louter door hun aanwezigheid, dat hoewel dit duidelijk geweten is, de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar gedaan heeft, herhaalt de Raad vooreerst dat de verzoekende partij de kans had om in voornoemde “vragenlijst” van 5 december 2022 toe te lichten waarom zij meent dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren doch niet wees op het feit dat zij christen is en dat christenen in Irak een ernstig risico lopen op vervolging. De verzoekende partij gaat er tevens aan voorbij dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zij noch direct noch indirect wordt teruggeleid naar haar land van herkomst, waardoor er geen schending van artikel 3 EVRM diende en dient te worden onderzocht. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hier een onderzoek naar diende te voeren.

Met haar betoog omtrent de vervolging van christenen verliest de verzoekende partij overigens tevens uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. Zij beperkt zich tot algemene informatie over christenen in Irak zonder concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Door enkel te bevestigen dat zij sprak over haar katholieke geloof in een verhoor door de politie en door het voorleggen van een geboortecertificaat op naam van A., toont de verzoekende partij overigens geenszins aan dat zij zich tot het Christendom heeft bekeerd, noch minder dat zij omwille hiervan persoonlijk een risico loopt in Irak. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.23. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van een ander, niet nader genoemd, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.24. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER